

Boogies's Extreme 2010

Voor het tweede jaar nodigde Loek mij uit om deel te nemen aan de Boogie's Extreme. Voor deze toertocht, vernoemd naar de oprichter Michael Boogerd, is er keuze uit een viertal verschillende afstanden. De langste afstand telt 225 km, maar omdat ons team niet de meeste kilometers in de benen had zitten besloten we maar voor de 160 km te gaan. Ons team bestond deze dag uit vijf wielrenners, met de typisch oud-Hollansche namen Loek, Bert, Hans, Kees en Ashgard.

De Boogie's Extreme is een toertocht die ook wel bekend staat als de La Marmotte voor Nederland en België. Helaas kennen deze landen geen extreme hoogte verschillen zoals bijvoorbeeld de Alpe d'Huez. Desondanks vormt deze tocht een pittige uitdaging door de beklimmingen van klassieke tochten als Luik-Bastenaken-Luik en de Amstel Gold Race te combineren in één tocht. En dat ga je geheid merken na de eerste tientallen kilometers. Om dan nog maar niet te spreken over de finales die meneer Boogie heeft bewaard voor het laatst. Maar we zullen niet vooruit lopen op de zaken.

De week begon, zoals vaak het geval in Nederland, met regen. In de afgelopen vijf dagen was al een magere 22 mm neerslag gevallen in Valkenburg; de plek waar het feest zich zal gaan afspelen. Dit was geen goed voorteken en het deed me al vermoeden aan de barre omstandigheden van de vorige editie van de Boogie's Extreme in 2009. Tijdens deze tocht viel er (vooral in de ochtend) flink wat neerslag. Het nadeel daarvan is dat er veel deelnemers afhaken en je weinig behoefte hebt aan het toedienen van vocht terwijl je toch continue bezig bent met het maken van sanitaire stops. Ik hoor een deelnemster nog tegen haar partner zeggen: “Die man in het groen (zie foto) staat echt de hele tijd langs de kant om af te water”.

Loek Smit

Gelukkig voor ons bleken de weergoden gunstig gestemd. De ochtend was onbewolkt en daardoor nog wat aan de frisse kant (voor Curaçaose begrippen zou “steenkoud” misschien een betere formulering zijn). Daarvoor hadden we onszelf enigszins verwend door pas 9 uur te vertrekken, terwijl het al mogelijk was om 7 uur op de fiets te stappen. De zon stond al wat hoger en na de eerste kilometers in

de benen te hebben begonnen de spieren al wat op te warmen. Iedereen was klaar voor de eerste beproeving.

Niemand in ons midden was zo slim geweest om te bekijken welke beklimmingen er op het programma stonden en wanneer deze zouden komen. Na zo'n 60 kilometers was ik in de veronderstelling dat we al menige beklimming hadden gehad. Op dat zelfde punt kwam ik op het goede idee om de routekaart, die ik 's ochtends slaapdronken in mijn rug had gestopt, erbij te pakken. Met behulp van de routekaart werd mijn optimisme even beproeft toen ik zag dat we in feite nog maar één beklimming achter de rug hadden: de Hollguette. De volgende zouden we al snel voor de kiezen krijgen, want na 2 kilometers stond de Trou Recard op het programma. In de eerste instantie leek deze beklimming redelijk mee te vallen, tot we tot de conclusie kwamen dat we nog maar op een derde van de berg waren; nog even doorbijten.

De temperatuur was inmiddels als flink opgelopen naar zo'n 24°C, wat hoog is voor de tijd van het jaar; gemiddeld genomen moeten we het in Nederland doen met zo'n 14°C. Helaas voor de mensen onder ons die het warme Curaçao gewend zijn was dit nog steeds aan de frisse kant. Doorgaans waren de omstandigheden heerlijk om nog even de laatste Belgische beklimming te voltooien: de La Foret.

Bert Maas

Hans Hetterscheit

Na zo'n 100 km kwamen we weer aan in het vertrouwde Nederland. Gelukkig had meneer Michael ervoor gezorgd dat we ons niet hoefde te vervelen: Bukel en de Loorberg waren in aantocht. De Loorberg is één van de beklimmingen die Amstel Gold Race fanaten bekend zal voorkomen; het is een mooie klim met flinke haarspeldbochten die bekend staan om de toename in hellingspercentage. Bovenop had ik even de tijd genomen om op adem te komen, een slokje te drinken en mezelf voor te bereiden op de volgende uitdaging; we waren op het punt gekomen waar Michael nog even zes flinke beklimmingen had ingepland voor de laatste dertig kilometers.

Niet te lang stilstaan, want dat komt je later duur te staan. Dus hup, terug op de fiets en op naar de Gulperberg. Dit wordt misschien wel de zwaarste van de hele uitdaging-dacht ik nog op dat moment. De Gulperberg is een korte (600 m) maar steile (gemiddeld 10%) beklimming. In de aanloop had ik wat tijd om vaart te maken. Rekening gehouden met wat me nog te wachten stond had ik voor de zekerheid de ketting alvast op het binnenblad gelegd. Dat was maar goed ook, want als snel nam de helling flink toe. Als klap op de vuurpijl nam het hellingspercentage de laatste paar honderd meter nog verder toe; die enkele tandjes die ik nog over had kwamen voor dit deel goed van pas. Kortom: een heerlijke kuitenbijter. Doorgaans hadden we bovenop een schitterend uitzicht over de Limburgse omgeving (zie foto).

Uitzicht vanaf de Gulperberg

Helaas hadden we niet veel tijd om van het uitzicht te genieten. De volgende beklimmingen, de Kruisberg en de Eyserbosweg, waren slechts 2 km van elkaar verwijderd. Dat geeft heel toch wel even een flinke impact op je benen. De Kruisberg is net als de Gulperberg kort (800 m), maar krachtig (gemiddelde hellingshoek van 8,5%). De tijd die ik nodig had om deze explosieve inspanning (die nodig was om het gemene stukje van 17%) te verwerken duurde langer dan de tijd die ik had voordat de Eyserbosweg alweer in zicht kwam. Dit was weer een heel ander soort klim. Het begint vlak, tenminste zo lijkt het. maar als snel ging ik denken: “Waarom kom ik toch zo moeilijk vooruit? Heb ik soms een lekke band?”. De verklaring was gewoon dat ik al zo'n 7% aan het klimmen was. Na dat stukje dacht ik dan eindelijk even bij te kunnen komen (het parcours leek in eerste instantie vlak), maar het zwaarste gedeelte van de klim moest nog komen: een behoorlijk stijl stuk van meer dan 10%. Wederom een beklimming waar ik mezelf volledig aan heb moeten overgeven om niet als menig ander wielrenner te eindigen: schaamtevol de berg op lopen.

Vanaf dit moment werkte ik volledig naar de beruchte Keutenberg toe. Nietsvermoedend waren we de Fromberg gepasseerd, die na de voorgaande beklimmingen in het niets viel. De kilometers telde nu snel af. Voordat ik tijd had me te realiseren dat het zover was stond die berg voor ons: de Keutenberg. Dat was niet gunstig aangezien de Keutenberg met een hellingshoek van 11% zeer stijl begint (en dat neemt snel toe naar 17%). Even snel terugschakelen en dan weer doorbijten. Het eerste stuk was het zwaarst, maar daarna nam de hellingshoek geleidelijk af naar 16%, 13%, 9%. Uiteindelijk is de helling nog

“maar” een kleine 4%, zodat ik de vaart weer wat kon opvoeren. Voor mij is de conclusie eenvoudig: deze berg staat voortaan in mijn vocabulaire bekend als de Kuitenberg! Nu dan met volle vaart op naar de finish.

Ashgard Weterings

Kees Beekmans

De finish staat op de top van de Cauberg, een berg die veel mensen bekend zullen voorkomen van de Amstel Gold Race. Ook deze toch eindigt namelijk op de Cauberg, die overigens in het hartje centrum van de stad Valkenburg ligt; de stad waar alles begon. Na alle beproevingen van vandaag is de Cauberg uiteraard ook gelukt. We komen allen nagenoeg gelijktijdig over de eindstreep. Nu hebben we allen wat tijd om de spieren wat rust te geven en elkaar te feliciteren met deze mooie prestatie. Uiteraard nemen we ook nog even een kiekje van ons team onder de reclameborden van de sponsor.

Op verzoek van Loek gaan we naar de plaatselijke Chinees om deze sportieve dag af te sluiten met een rijsttafel, bestaande uit Chinese recepten waar een echte Chinees nog nooit van heeft gehoord. Maar dat maakte allemaal niet uit, want het eten is voortreffelijk en zoals altijd is er voedsel in overvloed. Na een afsluitend kopje koffie scheiden onze wegen zich en gaan we allen op huis aan. Wie weet ontmoeten we elkaar weer bij een volgende uitdaging. En ook die zullen we dan even succesvol als de geweldige rit van vandaag proberen te voltooien.

September 2010
Ashgard Weterings

